

РЕШЕНИЕ

№ 445

гр. Варна, 02.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 5 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и шести март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Георги Митев

при участието на секретаря Калина Ив. Караджова
като разгледа докладваното от Георги Митев Административно наказателно дело № 20243110200761 по описа за 2024 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.59 и следващите от Закона за административните нарушения и наказания/ЗАНН/ и е образувано по жалба на Д. С. ЛНЧ ***** против серия К № 3841996 на ОД на МВР Варна, с който му е наложено административно наказание глоба в размер на 100 лева на основание чл.189 ал.4 вр.чл.182 ал.1 т.3 от Закона за движението по пътищата за извършено нарушение на чл.21 ал.1 от Закона за движението по пътищата/ЗДвП/.

В жалбата въззивникът твърди, че електронният фиш е незаконосъобразен поради изтекла абсолютната давност за наказателно преследване, поради което моли съда да го отмени.

В съдебно заседание въззивникът, редовно призован, не се явява, не се представлява.

Въззиваемата страна, редовно призована, не се явява и не се представлява. Преди съдебното заседание са постъпили писмени бележки от директора на ОД на МВР Варна чрез главен юрисконсулт К.Л.-А., с които се моли делото да се разгледа в тяхно отсъствие, излага се становище по същество и се моли съда да потвърди наказателното постановление като правилно и законосъобразно, да им бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение, а в случай на уважаване на жалбата присъждане на адвокатско възнаграждение в минимален размер.

След преценка на доводите на жалбоподателя и с оглед събраните по делото

доказателства, съдът прие за установено от фактическа страна следното:

Против въззивника Д. С. бил издаден електронен фиш серия К № 3841996 на ОД на МВР Варна, за това, че на 04.04.2020 г. в 08:41 часа гр.Варна по бул.Владислав Варненчик в посока бул.Република срещу блок 48 в ж.к.Трошево, е управлявал лек автомобил Мерцедес МЛ 350 Блутек 4 матик с рег.№ В 2741 ВН, със скорост от 80 км/час при разрешена за този пътен участък скорост от 50 км/час. Нарушението било установено и заснето с автоматизирано техническо средство ARH CAM S1, № 11743с9.

На въззивника Д. С. била наложена глоба в размер на 100 лева за нарушение на чл.21 ал.1 от ЗДвП на основание чл.189 ал.4 вр.чл.182 ал.1 т.3 от ЗДвП.

Към административно-наказателната преписка са приложени:

- разпечатка от информационната система АИС АНД на Сектор Пътна полиция при ОД на МВР Варна електронният фиш е съставен на 02.08.2020 г. и е връчен на 06.02.2024 г.;
- фотоснимка № 11743С9/0174306 от 04.04.2020 г./приложено копие/ – отбелязани са локация: гр.Варна бул.Владислав Варненчик срещу блок 48 ж.к.Трошево, скорост 83 км/час при лимит 50 км/час, GPS координатите, дата 04.04.2020 г., час 08:41:27 – тъй като на представената с административно-наказателната преписка фотоснимка не се вижда четливо регистрационния номер на автомобила, от въззвиваемата страна бе изискана и приложена четлива фотоснимка;
- протокол за използване на Автоматизирано Техническо Средство или Система рег.№ 819р-9508 от 06.04.2020 г./приложено заверено копие/ за ARH CAM S1 № 11743С9 за дата на използване 04.04.2020 г. на път от общинската пътна мрежа в гр.Варна, бул.Вл.Варненчик срещу Lidl в посока бул.Република, с общо ограничение на скоростта 50 км/час, изготвена дигитална снимка, със стационарен режим на измерване, с посока на задействане приближаващ, начало на работа 08:00 часа, край на работа 09:00 часа;
- фотоснимка на разположението на радара/приложено заверено копие/;
- декларация за предоставяне на информация по нарушение № К 3503022 във връзка с разпоредбите на чл.189 ал.5 от ЗДвП/приложено заверено копие/ от 17.07.2020 г. от Младен Йоргов Славов в качеството му на собственик на превозно средство Мерцедес МЛ 350 Блутек 4 матик с рег.№ В 2741 ВН, че на 02.04.2020 г. в 09:00 часа е предоставил превозното средство за ползване на Д. С. с приложено копие от свидетелство за управление на МПС германски образец и на 04.04.2020 г. в 08:41 часа превозното средство е било във владение на С. с подпис;
- протокол от проверка № 77-С-ИСИС/29.10.2019 г./приложено заверено копие/ от Главна дирекция „Мерки и измервателни уреди“ Отдел „Изпитване на средства за измерване и софтуер“ при Български институт по метрология от проверка на преносима система за контрол на скоростта на МПС с вградено разпознаване на регистрационни номера и комуникации тип ARH CAM S1, с номер 5126 в регистъра на одобрените за използване средства за измерване, с фабричен номер 11743С9, със заключение, че съответства с одобрения тип;
- удостоверение за одобрен тип средство за измерване № 17.09.5126 от 07.09.2017 г. със срок на валидност 07.09.2027 г. за преносима система за контрол на скоростта на МПС с вградено разпознаване на регистрационни номера и комуникации тип ARH CAM S1 от Български институт по метрология/приложено

заверено копие/;

- разпечатка от информационната система АИС АНД на Сектор Пътна полиция при ОД на МВР Варна с история за прекъсванията в давностния период на фиш серия К № 3841996.

От съда бяха изискани и представени от Сектор Пътна полиция при ОД на МВР Варна следните писмени доказателствени средства:

- писмена справка за собственост на лек автомобил Мерцедес МЛ 350 Блутек 4 матик с рег.№ В 2741 ВН към дата 04.04.2020 г., от която е видно, че автомобилът считано от 01.06.2017 г. е собственост на М.Й.С.;
- справка за наложените наказания на Д. С. по ЗДвП като водач на моторни превозни средства, от която е видно, че същият притежава свидетелство за управление на МПС и до процесния случай има издадени 3 броя наказателни постановления и 36 броя фишове за наложени наказания като водач на МПС за нарушения на ЗДвП.

Съдът кредитира посочените писмени доказателствени средства, приобщени към делото по реда на чл.283 от НПК, като обективни, непротиворечиви и взаимнодопълващи се.

При така установената по делото фактическа обстановка и въз основа на императивно вмененото му задължение за цялостна проверка на издаденото наказателно постановление относно законосъобразността му, обосноваността му и справедливостта на наложеното административно наказание, съдът прави следните правни изводи:

Електронния фиш е връчен на ответника на 06.02.2024 г. Жалбата срещу него е заведена в ОД на МВР Варна на 14.02.2024 г. Спазен е срока по чл.189 ал.8 от ЗДвП. Жалбата е своевременна, подадена от процесуално легитимно лице, срещу акт, който подлежи на обжалване, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Законодателната уредба, касаеща издаването на електронния фиш - чл.186 ал.4 и ал.5, чл.189 ал.4-8 от ЗДвП, регламентира издаването му против собственика на автомобила, т.е. налице е законова презумпция, че той е неговия водач. С подаването на декларацията по чл.189 ал.5 от ЗДвП собственикът може да обори презумпцията, като посочи друго лице, на което автомобилът е бил предоставен за управление, като представи на наказващия орган неговите данни, включително и свидетелството му за управление, в който случай издадения електронен фиш се анулира и се издава нов на името на посочения от собственика водач. В този случай, след като е посочен надлежен водач, против който да бъде издаден електронен фиш, то с основание наказващият орган е издал електронен фиш против въззивника. При тази законодателна уредба не може да се възлага на наказващия орган да прави разследване кой именно е бил водача на автомобила, което между впрочем е и вероятно

практически невъзможно, като се има предвид механизма на регистриране на нарушението. Поради този механизъм в този случай е установена законовата презумпция за водач, която е оборима, но задължението за оборването □ е в тежест на лицето, посочено като водач от собственика, без в някоя от посочените по-горе правни норми законът да е възложил задължения на наказващия орган той да се увери, че соченото за водач лице реално е управлявало автомобила.

В хода на съдебното производство бяха събрани всички възможни доказателства касаещи допуснатото от въззивника нарушение. Безспорно се установи, че не е собственик на автомобила, с който е извършено нарушението, но е управлявал автомобила и е бил именно в негово владение към момента на регистриране на нарушението. Жалбоподателят, въпреки дадената му законова възможност след запознаване с допълнително събраните и приобщени доказателства, с оглед направените от него възражения, не е представил или изискал събиране на други такива с цел подкрепа на тезата си, не е направил също така и възражения по така събраните служебно от съда, като за насроченото заседание е бил надлежно призван. Не е оспорил обстоятелството, че към момента на регистриране на нарушението автомобилът е бил в негово владение, както и не е представил никакви доказателства, че не той е управлявал автомобила. С оглед на това и след като водачът не е оборил законовата презумпция чрез средствата, дадени му от закона, то настоящият съдебен състав счита, че процесният електронен фиш е законосъобразно издаден, като авторството на нарушението е безспорно доказано.

Съдът не приема възражението от въззивната жалба, че е изтекла абсолютната давност за наказателно преследване. Там е посочено, че нарушението е извършено на 15.04.2013 г., което няма нищо общо с истината, тъй като нарушението, за което е издаден атакувания електронен фиш, е извършено на 04.04.2020 г.

В наказателното право давността е погасителна и е свързана с два признака: позитивен - изтичане на установен от закона срок от време след довършване на деянието или влизане в сила на присъдата, и негативен - пасивност от страна на надлежните органи за изпълнение на наказанието. Давността се прилага служебно, като държавата губи своето материално право да наложи наказание на дееца и да изпълни вече наложено му наказание. Давността погасява наказателната отговорност, което прави наказателното производство недопустимо.

Съгласно Тълкувателно постановление № 1 от 27.02.2015 г. на Върховният административен съд на Република България, ОСС от НК на ВКС и ОСС от II колегия на ВАС сроковете по чл.34 от ЗАНН са давностни. Давността е обстоятелство, изключващо наказателната отговорност /чл.11 от ЗАНН/, като се изключва преследването и изтърпяването на наказанието.

Давността намира приложение и при двете хипотези:

- погасяване на възможността на администрацията да реализира правомощията си и да санкционира нарушителя преди влизане в сила на правоохранителен акт /чл.34 от ЗАНН/ - погасителна давност и

- погасяване на възможността администрацията да реализира правомощията си по изпълнение на наложеното наказание след влизане в сила на правоохранителния акт /чл.82 от ЗАНН/ - изпълнителска давност.

В случая наказателното постановление не е влязло в законна сила и следва да се прецени дали е изтекла абсолютната давност за преследване на деянието.

В ЗАНН липсва правна регламентация на института на абсолютната погасителна давност. Тази празнота се преодолява с приложението на чл.81 ал.3 във връзка с чл.80 ал.1 т.5 от НК във връзка с чл.11 от ЗАНН, която препраща към уредбата относно погасяване на наказателното преследване по давност в Наказателния кодекс/НК/.

Давността като основание за погасяване на наказателното преследване и на наложеното наказание е уредена в чл.79 ал.1 т.2 от НК, според който наказателното преследване и изпълнението на наказанието се изключват когато е изтекла предвидената от закона давност.

В чл.80 ал.1 от НК, точки от 1-4 са регламентирани давностните срокове за деянията, съобразно тежестта на предвидените наказания, а в т.5 законодателят определя срокът от три години за всички останали случаи. Съгласно ал.3 давността започва от довършване на престъплението, а съгласно чл.81 ал.2 НК давността се прекъсва с всяко действие на надлежните органи, като след свършване на действието, с което е прекъсната давността, започва да тече нова давност. Съгласно чл.81 ал.3 НК наказателното преследване се изключва, ако е изтекъл срок надвишаващ с 1/2 срока по чл.80.

Т.е. за случаи извън т.1-4 на чл.80 ал.1 от НК наказателното преследване се изключва по давност, когато са изтекли три години плюс още 1/2 от срока или общо четири години и половина от извършването на деянието съгласно смисъла на чл.80 ал.3 от НК.

В настоящия случай деянието е осъществено на 04.04.2020 г., от която дата е започнала да тече давността за административно-наказателно преследване и абсолютната давност за такова изтича на 04.10.2024 г.

Предвид гореизложеното съдът намира, че нарушението е безспорно установено от разпечатаните показания на техническото средство и приложения снимков материал, тъй като изготвените с технически средства или системи, заснемащи или записващи датата, точния час на нарушението и регистрационния номер на моторното превозно средство, снимки, видеозаписи и разпечатки са веществени доказателствени средства в административно-наказателния процес, авторството е доказано, управлението на МПС с превишена скорост е санкционирано в разпоредбата на чл.182 от ЗДвП, като за конкретното превишение от 30 км/час законодателят в разпоредбата на ал.1 т.3 от същия текст е предвидил глоба в размер на 100 лева. Санкцията е във фиксиран размер, поради което обсъждането на въпроса за нейната справедливост е безпредметно.

Не са налице предпоставките на чл.28 от ЗАНН, доколкото констатираното нарушение е превишаване на разрешената скорост с 30 км/час в населено място, следователно обществената опасност на това формално нарушение се отличава с

достатъчен интензитет, което не дава основание на съда да приеме, че деянието представлява маловажен случай.

Основателна е претенция на въззиваемата страна за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, предвид участието само с изразяване на становище съдът счита, че следва да присъди минимално възнаграждение в размер на 80 лв. съгласно чл.63д ал.4 вр.ал.1 вр.чл.37 ал.1 от Закона за правната помощ във вр.чл.27е от Наредбата за заплащане на правната помощ

Воден от гореизложеното и на основание чл.63 от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

Потвърждава електронен фиш серия К № 3841996 на ОД на МВР Варна, с който на Д. С. ЛНЧ ***** за нарушение на чл.21 ал.1 от Закона за движението по пътищата е наложено административно наказание глоба в размер на 100 лева на основание чл.189 ал.4 вр. с чл.182 ал.1 т.3 от Закона за движението по пътищата.

На основание чл.63 ал.4 и ал.5 от ЗАНН, чл.37 ал.1 от Закона за правната помощ и чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ осъжда Д. С. ЛНЧ ***** да заплати на ОД на МВР Варна сумата от 80/осемдесет/ лева за юрисконсултско възнаграждение.

Да се изпратят съобщения до Д. С. и ОД на МВР Варна.

Решението подлежи на касационно обжалване по реда на Административно-процесуалния кодекс пред Административен съд гр.Варна в 14-дневен срок от съобщаването на страните, че решението е изготвено.

След влизане в сила на съдебното решение, административно-наказателната преписка да се върне на наказващия орган по компетентност.

Съдия при Районен съд – Варна: _____